

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Стара З., 10.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА З. в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Румяна Б. Пенева

при участието на секретаря Стефани Хр. Чапанова като разгледа докладваното от Румяна Б. Пенева Търговско дело № 20235500900114 по описа за 2023 година

Предявен е иск въз основа на РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 593/2008 на ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 17 юни 2008 година относно ПРИЛОЖИМОТО право към ДОГОВОРНИ задължения (Рим I) член 14, параграф 2 от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 593/2008.

Съдът приема, че в случая приложимо право е законодателството на РБългария, предвид изричния текст, предвиден в Договор за цесия от 09.11.2022г., сключен между „Н.“ООД и ищеца „З.М.“ЕООД.

Производството по делото е образувано по искова молба от „З.М.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: Република България, гр.К.**, ЕИК **, против „К.“ ООД, седалище и адрес на управление: Република Ф., гр. ** (**), ЕИК:**, ДДС номер ** с цена на иска 83 160 евро (162 646,83лв.)

Съдът, в изпълнение на разпоредбата на чл.367, ал.1 ГПК, е изпратил препис от исквата молба, с приложенията към нея на ответника и е дал указания във връзка с упражняване на правата му по ГПК по реда на Регламент (ЕС) 2020/1784 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2020 година относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела.

Съобщението до ответника е получено на 05.04.2024г., като в указания

от съда срок същият не е представил отговор на исковата молба и не е взел становище по предявения иск. Същият е редовно и своевременно призван за насроченото съдебно заседание.

В исковата молба се твърди, че ищецът е кредитор на ответното дружество по силата на договор за цесия от 09.11.2022г., сключен между "З.М." ЕООД, ЕИК:**, като цесионер и Н. - Р., като цедент.

Посочено е, че фирма "Н."ООД Р. е била в договорни отношения с ответното К. ООД по силата на два договора за доставка, а именно Договор № G25-2-07122021 и Договор № С90-1-07022022. На 12.05.2022г., по електронна поща, К. ООД направило официално изявление, че отказва да достави поръчаното по двата договора, като заявява, че ще върне парите на контрагента "Н." Р.. Тъй като до връщане на заплатените от "Н." на К. ООД суми по двата договора, цитирани по-горе така и не се стигнало, "Н." Р. цедира правата си по договорите, включително и вземанията си по тях на българското дружество "З.М." ЕООД - ищец в настоящия процес. За извършената цесия досегашният кредитор "Н." Р., уведомил длъжника К. ООД с нарочно електронно писмо, изпратено по електронна поща на 28.12.2022г. до длъжника К. ООД, с което го уведомява, че е прехвърлил вземането си на цесионера "З.М." ЕООД. Ищецът посочва, че горното обуславя процесуалната легитимация на "З.М." ЕООД като цесионер - нов кредитор на ответника К. ООД, сед. Р.Ф..

Ищецът посочва, че след сключване на цитираните по-горе два договора, контрагентът „Н.” Р. извършил плащане на ответника К. ООД на предвидените в договорите авансови плащания.

При получени аванси по двата договора и без да е изпълнил каквато и да е част от тях, ответникът К. ООД на 12.05.2022г., по електронна поща, заявил на контрагента „Н.”, че не може да изпълни поетите договорености по двата контракта и изявява готовност да върне получените аванси по тях. С това ответникът имплицитно потвърждавал получаването на сумите, за които твърдял, че ще бъдат върнати.

Сочи се, че четири дни по-късно, на 16.05.2022г. по електронна поща до „Н.” Р. ответното К. ООД заявило, че не може да върне получените аванси по цитираните договори, тъй като банките във Ф. не извършвали плащания към банки в Р., където са сметките на „Н.”.

Заради изявлението на К. ООД, че няма да осъществи доставката на поръчаното оборудване, а и за да даде все пак последна възможност за изпълнение на договорните задължения, със свое писмо, отправено по ел. поща на 28.07.2022г. до ответника, „Н.” заявило, че ако до 05 август 2022г. двата контракта не бъдат изпълнени, то договорите следва да се считат развалени поради неизпълнение на поетите с тях задължения от страна на К. ООД. Твърди, че не е спорно, че до края на август 2022г., а и до настоящия момент, изпълнение на задълженията по договорите не е предприемано от ответната страна К. ООД.

За да улесни ответника К. ООД да преодолее изтъкнатата от него фактическа пречка за връщане на получените авансово суми, „Н.” Р. с договор за цесия, сключен на 09.11.2022г. с ищеца „З.М.” ЕООД България, е прехвърлил своите права по цитираните по-горе два контракта: G25-2-07122021 от 07.12.2021г. и С90-1-07022022 от 07.02.2022г. на ищеца „З.М.” ЕООД България, което несъмнено включва и правото да се получат обратно платените предварително суми по контрактите.

За така извършената цесия „Н.” Р. е уведомил К. ООД със свое писмо, изпратено по електронна поща на 28.12.2022г. (с което фактическият състав на цесията е завършен). Счита, че от момента на получаване на това уведомление, за ответника е вече ясно, че неговият нов кредитор е „З.М.” ЕООД, България.

След така извършената цесия, новият кредитор - ищецът „З.М.” ЕООД, е изпратил писмо, с което на 31.12.2022г. уведомил К. ООД, че има възможността да върне получените по договорите аванси, като е посочена банкова сметка в Б. АД, България. Така К. ООД, което дружество още през м.май 2022г. е заявило своята готовност да върне авансите по сключените договори, които отказва да изпълни, вече е лишено от оправданието за неплащане, че финландските банки не извършват преводи към банки в Р..

С писмо по ел. поща от 29.12.2022г., адресирано до „З.М.” ЕООД, ответникът К. ООД, заявил, че няма отношения със „З. М.” ЕООД и че има сключен договор с „Н.” Р..

Ищецът счита, че от така полученото писмо, могат да бъдат направени два категорични извода: 1/ Ответното дружество отказва да изпълни паричното задължение на новия кредитор, което е и основание за завеждане

на настоящия иск; 2/ ответното дружество имплицитно признава, че е получило уведомленията за извършената цесия и му е известен новият му кредитор.

Ищецът посочва, че от една страна обективно е налице пълно неизпълнение на договорните ангажименти на ответника към праводателя на ищеца, подкрепено с писмено признание в този смисъл, а от друга страна е налице писмено потвърждение за готовност да се върнат авансово платените суми по процесните договори от страна на ответника К. ООД. На фона на това счита за безспорен факта, че ответното дружество не изпълнява своя финансов ангажимент към новия си кредитор.

Ищецът посочва, че съгласно член 288 от Договора за функционирането на Европейския съюз (предишен член 249 от ДЕО), регламентът е акт с общо приложение. Той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки. Горният текст показва, че Регламентите не е необходимо да бъдат транспонирани в националното законодателство, което дава право на лицата, до които се отнася, да се позовават на тях директно пред националните съдилища.

Посочва, че приложимото право по настоящия спор се определя от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 593/2008 на ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 17 юни 2008 година относно ПРИЛОЖИМОТО право към ДОГОВОРНИ задължения (Рим I). Тъй като страните не са избрали приложимо право в сключения помежду им договор, то ищецът счита, че са неприложими общите правила на чл.3 от Регламент (ЕО) № 593/2008. Затова приложими са специалните норми - член 4 и следващите от Регламент (ЕО) № 593/2008.

Излага съображения, че в конкретния случай е налице облигационно усложнение - възложителят по двата договора е цедирал вземането си на ищеца в настоящия процес. За този род отношения е предвидена специална норма, а именно - член 14, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 593/2008 - „Правото, уреждащо вземането, което е предмет на прехвърляне или суброгация, определя прехвърляемостта на вземането, отношенията между новия кредитор и длъжника, условията, при които договорът за прехвърляне на вземането може да се противопостави на длъжника, както и дали длъжникът е изпълнил своите задължения“.

Посочва, че Договорът за цесия има изричен текст точно в този смисъл, който гласи: „Всичко останало, което не е пряко предвидено в разпоредбите на този Договор, се ръководи от нормите на законодателството на Република България “ Тази изрична норма идва да покаже, че страните са предвидили специална норма, уреждаща отношенията, които биха могли да възникнат при бъдещото развитие на прехвърленото с договора за цесия вземане. От същата тази норма произтича и приложимото право в настоящия спор - законодателството на Република България.

Относно обвързващата сила на електронната кореспонденция: Ищецът посочва, че кореспонденция е водена между страните в настоящия процес по електронен път, чрез електронни изявления (съгласно чл.2 от ЗЕДЕУУ) - основно по електронна поща. Съгласно т.22 от преамбюла на РЕГЛАМЕНТ (ЕС) №910/2014 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО. Електронната кореспонденция (представляваща удостоверителна услуга, съгласно член 3, т.16 от Регламент (ЕС) №910/2014), е допустима в съдебни производства в държавите-членки - „С цел да се допринесе за общото им трансгранично използване, удостоверителните услуги следва да се допускат като доказателство при съдебни производства във всички държави членки.

Счита, че кореспонденцията по електронна поща, водена между страните по настоящия спор, има удостоверителната сила, тъй като носи белезите на електронен подпис, съгласно член 3, точка 10 от Регламент (ЕС) №910/2014, - „електронен подпис означава данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва.

Отбелязва, че нещо повече, съдържащите се в електронната кореспонденция между страните прикачени файлове (фактури, покани, и платежни нареждания), съставляват електронни документи, съгласно член 3, точка 35 от Регламент (ЕС) №910/2014 - „електронен документ“ означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по-специално текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис.

Електронната форма на кореспонденцията и приложенията ѝ (фактури, товарителници, списъци със стока и платежни нареждания) не могат да бъдат

оспорени в съдебния процес единствено заради електронната си форма, ergo те са допустими и съставляват надлежни доказателства в настоящия съдебен процес - аргумент за това се намира съответно в член 25, т.1 и член 46 от Регламент (ЕС) №910/2014:

Относно компетентния съд, ищецът посочва, че подсъдността в съдебни спорове между лица от различни държави-членки, е нормативно уредена с РЕГЛАМЕНТ (ЕО № 1215/2012 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 12 декември 2012 година, относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела. В настоящия спор, компетентността на съда попада в посочените изключения, съгласно член 5, точка 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012. По-конкретно, приложим е член 7, точка 1, буква б), предложение 1 от Регламент (ЕС) №1215/2012 - „Срещу лице, които има местоживееене в държава членка, могат да бъдат предявявани иски в друга държава членка: случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени“.

Счита, че в настоящия случай първоначално се касае за доставка на оборудване по цитираните по-горе договори. Но след отказа на ответника да изпълни договорите, на “доставка” всъщност подлежат на връщане получените авансово суми. След извършената цесия по естествен начин “мястото на доставка” на подлежащите на връщане суми е вече в Република България, в посочената от ищеца банка Б. АД, България, в която е и банковата сметка на цесионера. Следователно, компетентността на българския съд при разглеждането на настоящия спор произтича от мястото на изпълнението на престацията на ответника, което е Република България.

Посочва, че уговорената в договорите между „Н.”ООД и К. ООД арбитражни клаузи, третират едно процесуално право, уговорено по съглашение между двете договарящи страни. При прехвърляне на материалните права по правоотношението на едно трето лице обаче, процесуалните съглашения не могат да бъдат транслирани и не могат да се явят задължителни за цесионера. Последващите отношения цесионер - длъжник се ръководят от приложимите към конкретния случай законови правила. Освен горното, преценка за наличието на валидна арбитражна клауза, дали същата обвързва цесионера и следва ли тя да се прилага в

отношенията на страните по настоящото дело, може да бъде направена единствено при наличие на възражение в тази насока.

Моли съда да постанови решение по спора, с което да осъди ответника К. ООД, регистрирано в ТР на Ф. с ЕИК: **, ДДС номер: FI **, седалище и адрес на управление: Р.Ф., гр.** (**), да заплати на ищеца "З.М." ЕООД, ЕИК:**, седалище и адрес на управление: Р.България, гр.К.**, представлявано от Н.К.Р., общо сумата от 83 160 ЕВРО (с равностойност в лева към момента 162 646,83 лева), представляваща сумата от авансово платените части от цената по сключените между ответника и правоприемника на ищеца договори, както следва: 55800 ЕВРО (платената част в размер на 30% от общата цена 186000 ЕВРО по договор G25-2-07122021 от 07.12.2021) и 23400 ЕВРО (платената част в размер на 30% от общата цена 78000 ЕВРО по договор G90-1- 07022022 от 07.02.2022), заедно с предвидената неустойка от 5% от платените суми по договорите, както следва: 2790 ЕВРО по договор G25-2-07122021 от 07.12.2021г. и 1170 ЕВРО по договор G90-1-07022022 от 07.02.2022г., ведно със законната лихва върху главницата от момента на завеждането на иска в съда - 23.03.2023г., до окончателното заплащане на дължимото.

Претендира и направените в производството разноски.

Ответникът не е депозирал писмен отговор на исковата молба и не е взел становище по предявените искове.

В съдебно заседание ищецът е направил искане за постановяване на неприсъствено решение.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и изложените от ищеца доводи, приема за установено следното:

С оглед на изложените от ищеца обстоятелства, съдът намира, че е предявен иск въз основа на РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 593/2008 на ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 17 юни 2008 година относно ПРИЛОЖИМОТО право към ДОГОВОРНИ задължения (Рим I) – член 14, параграф 2 от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 593/2008 за сумата от 83 160 евро.

Съдът приема, че в случая приложимо право е законодателството на РБългария, предвид изричния текст, предвиден в Договор за цесия от 09.11.2022г., сключен между „Н.“ООД и ищеца „З.М.“ЕООД.

Исковата молба с приложенията е редовно връчена на ответника на адреса на управление на дружеството на 05.04.2024г. Същият е редовно и своевременно призван за насроченото по делото съдебно заседание, за което не се е явил представител.

Съдът намира, че са налице предпоставките на чл.238, ал.1 ГПК за постановяване на неприсъствено решение, тъй като ответникът не е представил в срок отговор на исковата молба и не се явява в първото по делото заседание, без да е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие. Съгласно чл. 239, ал.1, т.1 ГПК, съдът постановява неприсъствено решение, когато на страните са указани последиците от неспазване на сроковете за размяна на книжа и от неявяването им в съдебно заседание.

Видно от материалите по делото, тези изисквания са изпълнени по отношение на ответника, същият е редовно призван и са му указани последиците от неспазване на сроковете за размяна на книжа.

Второто изискване, съгласно чл.239, ал.1, т.2 от ГПК за постановяване на неприсъствено решение е искът да е вероятно основателен с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и представените доказателства. Съдът счита, че и това изискване в случая е налице, видно от представените по делото доказателства.

Следва да се уважи предявеният иск, като съдът постанови решение, с което осъди ответника да заплати на ищеца претендираните суми.

В полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноските за настоящото исково производство в общ размер на **19 223,55 евро** (деветнадесет хиляди двеста двадесет и три евро и 55 евроцента) или 37 598 лева, за което е представен списък по чл.80 от ГПК.

С оглед на тези съображения, съдът приема, че са налице предпоставките за постановяване на неприсъствено решение, поради което и на основание чл.238, ал.1 от ГПК във връзка с чл.239, ал.1, ал.2 и ал.4 от ГПК

РЕШИ:

ОСЪЖДА „К.“ ООД, седалище и адрес на управление: Република Ф., гр. ** (**), ЕИК:**, ДДС номер ** **да заплати** на „З.М.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: Република България, гр.К.**, ЕИК ** общо сумата от **83 160 евро /осемдесет и три хиляди сто и шестдесет евро/** (162 646,83 лева), представляваща сумата от авансово платените части от цената по сключените между ответника „К.“ ООД, Република Ф., гр. С. и праводателя на ищеца –дружеството „Н.“ Р. договори, както следва: 55800 евро (платената част в размер на 30% от общата цена 186000 евро по договор G25-2-07122021 от 07.12.2021) и 23400 евро (платената част в размер на 30% от общата цена 78000 евро по договор G90-1- 07022022 от 07.02.2022), заедно с предвидената неустойка от 5% от платените суми по договорите, както следва: 2790 евро по договор G25-2-07122021 от 07.12.2021г. и 1170 евро по договор G90-1-07022022 от 07.02.2022г., ведно със законната лихва върху главницата от 83 160 евро от датата на завеждането на иска в съда - 22.03.2023г. до окончателното заплащане на дължимата сума.

ОСЪЖДА „К.“ ООД, седалище и адрес на управление: Република Ф., гр. ** (**), ЕИК:**, ДДС номер ** **да заплати** на „З.М.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: Република България, гр.К.**, ЕИК ** сума в размер на **19 223,55 евро** (деветнадесет хиляди двеста двадесет и три евро и 55 евроцента), представляваща разноските в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните, като за целта следва ищецът да представи надлежен превод за връчването му на ответника.

Съдия при Окръжен съд – Стара З.: _____